

Журило С. С.

Одеський національний економічний університет

ІНСТИТУЦІЙНА СПРОМОЖНІСТЬ БЮРО ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ У ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ: ВИКЛИКИ КАДРОВОГО ТА РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті розглянуто поняття інституційної спроможності, яка набуває особливої значущості в контексті функціонування спеціалізованих правоохоронних органів, зокрема Бюро економічної безпеки України, що стикається з викликами кадрового дефіциту, недостатнього фінансування, обмежених можливостей технологічної модернізації та зовнішнього тиску, що створює диспропорцію між стратегічними планами та реальними можливостями їх реалізації.

Мета дослідження полягає у комплексному аналізі інституційної спроможності Бюро економічної безпеки України у протидії корупції, виявленні та систематизації ключових викликів кадрового та ресурсного забезпечення в контексті публічного управління та розробці науково обґрунтованих рекомендацій щодо підвищення антикорупційної ефективності.

Методи дослідження включають теоретичний аналіз концепту інституційної спроможності, порівняльний аналіз стратегічних документів Бюро економічної безпеки України, дослідження нормативно-правової бази та систематизацію наявних викликів функціонування органу.

Основні результати. Встановлено багатовимірність трактування інституційної спроможності як синтетичної властивості, що інтегрує нормативно-правові, організаційно-структурні та ресурсні компоненти. Виявлено дисонанс між амбітними стратегічними цілями Бюро економічної безпеки України та обмеженістю операційних механізмів, переважання процесуальних показників над результативними, недотримання законодавчих гарантій незалежності та недостатню захищеність від зовнішнього тиску.

Висновки й практичне значення. Посилення інституційної спроможності Бюро економічної безпеки України потребує комплексних законодавчих та інституційних реформ, включаючи внесення змін до профільного закону для закріплення гарантій незалежності, оптимізацію кадрової політики, технологічну модернізацію, удосконалення системи оцінювання ефективності та розробку проактивної комунікаційної стратегії. Дослідження створює концептуальну основу для подальших наукових розвідок щодо розробки конкретних методик та інструментів підвищення інституційної спроможності державних органів, в тому числі Бюро економічної безпеки України.

Ключові слова: Бюро економічної безпеки України, інституційна спроможність, протидія корупції, публічне управління, кадрове забезпечення, фінансове забезпечення, цифровізація, економічна безпека, корупційні ризики.

Постановка проблеми. Феномен інституційної спроможності є багатогранною науковою проблематикою, що перебуває в епіцентрі міждисциплінарних досліджень сучасного соціально-гуманітарного знання. Особливої актуальності набуває осмислення цього концепту в контексті функціонування спеціалізованих правоохоронних органів, зокрема Бюро економічної безпеки України (БЕБ), діяльність якого спрямована на забезпечення економічної стабільності держави.

Незважаючи на законодавчо закріплені завдання та стратегічні цілі, БЕБ стикається з низкою викликів, що безпосередньо впливають на

його інституційну спроможність, в тому числі і у протидії корупції. Серед них — кадровий дефіцит, недостатнє фінансове та матеріально-технічне забезпечення, обмежені можливості технологічної модернізації, а також зовнішній тиск та недотримання гарантій незалежності. Ці проблеми призводять до диспропорції між амбітними стратегічними планами та реальними можливостями їх реалізації, що створює ризики формального виконання антикорупційних заходів без досягнення відчутного результату. Отже, дослідження інституційної спроможності БЕБ України в контексті кадрового та ресурсного забезпечення,

а також викликів публічного управління є критично важливим для підвищення ефективності його діяльності та забезпечення економічної безпеки держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні засади інституційної спроможності розробляються у працях зарубіжних учених П. Моргана, Ф. Фукуями, Е. Грінделя, А. Толобема, А. Сена, які пропонують різноманітні підходи до концептуалізації цього феномену – від процесуальних до результативних трактувань.

У вітчизняному науковому дискурсі питання інституційної спроможності активно досліджують Н. Колісніченко, М. Войновський, О. Рось, Є. Бородін, В. Мельничук, С. Романюк, О. Васильєва, О. Омельчук, М. Стасишин, І. Гринчишин та І. Положешна.

Водночас спеціалізовані дослідження інституційної спроможності БЕБ України в контексті антикорупційної діяльності залишаються фрагментарними. Наявні роботи переважно зосереджуються на загальних аспектах функціонування правоохоронних органів, не враховуючи специфіки молодого інституту (БЕБ), яка перебуває на стадії становлення в умовах складного політико-економічного середовища.

Постановка завдання. Метою дослідження є комплексний аналіз інституційної спроможності Бюро економічної безпеки України у протидії корупції, виявлення та систематизація ключових викликів кадрового та ресурсного забезпечення в контексті публічного управління, а також розробка науково обґрунтованих рекомендацій щодо підвищення антикорупційної ефективності органу в контексті сучасних підходів публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Поняття інституційної спроможності інтерпретується науковцями по-різному. Деякі дослідники розглядають її як динамічний процес або внесок, тоді як інші визначають її як кінцевий результат (П. Морган), якість інституцій (Ф. Фукуяма), атрибут управління (Е. Гріндел), організаційну характеристику (А. Толобем) або фактор, що розкриває потенціал індивіда (А. Сен) [1].

Нерідко термін «інституційна спроможність» використовується як синонім ефективного управління, організованості та дієвості. Зокрема, О. Рось трактує інституційну спроможність як здатність інституції ефективно виконувати свої функції шляхом забезпечення належного рівня процесів, організації та ресурсів [2].

У ширшому сенсі, інституційна спроможність охоплює здатність інституції реалізовувати

свої завдання через належний рівень професійної підготовки персоналу, оптимізацію процесів, ефективну організацію та достатнє ресурсне забезпечення.

Сучасний науковий дискурс демонструє плюралізм у трактуванні сутності інституційної спроможності, адже частина дослідників концептуалізує її як процесуальну категорію, акцентуючи увагу на динамічних аспектах інституційного розвитку, тоді як альтернативний підхід полягає у розгляді інституційної спроможності як результативної характеристики, що відображає досягнутий рівень організаційної ефективності та якості управлінських процесів [3]. Особливого значення набуває багатовимірне трактування інституційної спроможності як синтетичної властивості, що інтегрує організаційні, структурні та функціональні параметри інституційного середовища, оскільки така методологічна позиція дозволяє розглядати інституційну спроможність як комплексний індикатор здатності організації до ефективного виконання покладених функцій у межах нормативно визначених повноважень [4].

Витоки поняття «інституційна спроможність» сягають історичного розуміння інститутів як об'єктивних регуляторів поведінки в різних сферах суспільного життя. Це свідчить про те, що ефективність інститутів прямо залежить від їх відповідності соціально-економічному та духовному контексту суспільства. У сучасному англійському науковому дискурсі поняття *institutional capacity* ґрунтовно розробляється як здатність вирішувати конфлікти та приймати рішення [5].

У контексті теорії менеджменту інституційна спроможність розглядається як компетентність та здатність досягати визначених результатів діяльності, які, власне, можуть слугувати критерієм такої спроможності. У вітчизняному науковому дискурсі домінує розуміння інституційної спроможності як здатності політичного інституту виконувати свої функції шляхом забезпечення належного рівня процесів, організації та ресурсів відповідної інституції. Часто наукові дослідження зосереджуються саме на спроможності державних інститутів. В умовах демократії правові вимоги до інституційної спроможності традиційно включають наявність механізмів артикуляції інтересів громадян, пошук балансу інтересів більшості та меншості, визначення загроз, обґрунтованість рішень та можливість їх оскарження в судовому порядку, а також підзвітність та підконтрольність уряду [6].

Практичне застосування інституційної спроможності потребує розробки індикаторів та мето-

дик оцінювання, де комплексний підхід передбачав би виокремлення трьох основних вимірів: нормативно-правового, організаційно-структурного та ресурсного. Нормативно-правовий вимір охоплює системність та узгодженість законодавчого регулювання, що створює правові основи для функціонування інституції, організаційно-структурний компонент включає рівень диференціації та інтеграції організаційних підрозділів, ефективність координаційних механізмів та оптимальність розподілу повноважень, а ресурсний вимір стосується достатності людських, фінансових та матеріально-технічних ресурсів для реалізації покладених функцій.

На основі проведеного аналізу пропонується визначення інституційної спроможності, як інтегрованої здатності публічної інституції ефективно та легітимно реалізовувати свої функції та повноваження, адаптуючись до динамічного зовнішнього середовища, шляхом оптимального поєднання та розвитку нормативно-правової, організаційної та ресурсної компонент, а також постійного підвищення професійного рівня персоналу та забезпечення прозорості й підзвітності у своїй діяльності, задля досягнення визначених стратегічних цілей та задоволення суспільних потреб.

Особливого значення набуває розгляд інституційної спроможності як характеристики, що інтегрує організаційні, функціональні та контекстуальні аспекти діяльності інституції, оскільки такий підхід створює підґрунтя для аналізу специфіки функціонування правоохоронних органів у сфері протидії корупції.

Таким чином, інституційна спроможність являє собою складне, багатовимірне явище, адже еволюція наукових підходів до розуміння цього феномену відображає важливість адаптивних можливостей організацій у сучасному динамічному середовищі.

Інституційна спроможність є критично важливою для ефективного функціонування будь-якої організації, особливо в секторі публічного управління. Вона визначає не лише поточну ефективність, але й адаптивність та стійкість інституту до майбутніх викликів.

Перейдемо безпосереднього до наймолодшого (за створенням) та одного з найважливіших органів в нашій державі – Бюро економічної безпеки України. Законом України «Про Бюро економічної безпеки України», який опубліковано в Голосі України 24.03.2021 року та набрав чинності 25.03.2021 року, визначено, що «Бюро еко-

номічної безпеки України – це центральний орган виконавчої влади, на який покладаються завдання щодо протидії правопорушенням, що посягають на функціонування економіки держави. Відповідно до покладених завдань Бюро економічної безпеки України виконує правоохоронну, аналітичну, економічну, інформаційну та інші функції». Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24.11.2021 року № 1493-р розпочато діяльність Бюро економічної безпеки.

Стратегії інституційного розвитку державного органу не мають обов'язкового правового статусу для всіх органів, але є логічним елементом управління, що впливає із загального законодавства про стратегічне планування, державну службу, бюджетне планування тощо. Тому, перебуваючи на стадії становлення та з метою спрямування інституційного розвитку Бюро економічної безпеки України, наказом від 01.01.2024 р. № 1, затвердило Стратегію інституційного розвитку Бюро економічної безпеки України до 2027 року (далі – Стратегія) [7].

Стратегія закладає фундаментальні засади формування органу як незалежної, ефективної та компетентної інституції, що забезпечує економічну безпеку держави та користується довірою суспільства, бізнесу та міжнародних партнерів. Ключовою особливістю стратегічної програми є те, що вона позиціонує протидію корупції не як відокремлену функцію, а як невід'ємний компонент інституційної спроможності БЕБ, що пронизує всі напрями його діяльності.

У документі чітко визначено, що БЕБ планує стати органом із нульовою толерантністю до корупції в будь-яких її формах та проявах, що повинно сформувати високий рівень довіри суспільства та бізнесу до діяльності органу. Ця позиція не є декларативною, а має глибоке інституційне обґрунтування, оскільки економічна безпека держави та протидія корупції є взаємопов'язаними і взаємозумовленими процесами.

Визначені у Стратегії антикорупційні ініціативи створюють концептуальну основу для розробки конкретних програмних документів, що деталізують механізми їх реалізації. Стратегічний документ закладає принципи та загальні напрями, але для їх практичного втілення необхідна детальна операційна програма, яка б визначала конкретні заходи, терміни, відповідальних виконавців та показники ефективності.

Саме в цьому контексті Антикорупційна програма Бюро економічної безпеки України на 2025–2027 роки (далі – Антикорупційна програма)

[8] стає логічним продовженням та операційною конкретизацією стратегічних антикорупційних ініціатив. Програма покликана перетворити стратегічні цілі в конкретні результати, забезпечивши операційну реалізацію антикорупційних механізмів через систему заходів, що охоплюють всі аспекти діяльності БЕБ – від кадрового забезпечення до міжнародного співробітництва, від внутрішнього контролю до взаємодії з громадськістю.

Стратегія та Антикорупційна програма утворюють єдину систему документів, що забезпечує комплексний підхід до формування інституційної спроможності БЕБ у протидії корупції, де стратегічне бачення знаходить своє втілення через конкретні програмні заходи та механізми реалізації.

Однак порівняльний аналіз стратегічних документів БЕБ виявляє певний дисонанс між визнанням системних проблем на стратегічному рівні та відносно м'якими заходами антикорупційної програми. Антикорупційна програма декларує «повну відмову та нетерпимість до корупції», однак не містить чітких механізмів подолання ідентифікованих викликів. Заходи, передбачені програмою, мають переважно стандартний та декларативний характер і не корелюють з фундаментальними проблемами інституційної спроможності. Відсутність конкретизованих механізмів вирішення проблем недостатнього фінансування, кадрового дефіциту та зовнішнього тиску свідчить про недостатньо сформований підхід до планування антикорупційної діяльності.

Система показників виконання антикорупційної програми БЕБ характеризується переважанням процесуальних індикаторів над результативними. Більшість показників фіксують формальне виконання процедур (підготовка доповідних записок, звітів), але не дозволяють оцінити реальний вплив на зменшення корупційних ризиків та посилення інституційної спроможності. Відсутність чітких, кількісних та якісних показників ефективності (KPI) ускладнює об'єктивну оцінку результативності антикорупційної діяльності та унеможливорює системну корекцію підходів на основі емпіричних даних. Така ситуація створює ризики формального виконання заходів «для галочки» без досягнення реального антикорупційного ефекту.

Кадрова політика БЕБ характеризується обмеженістю можливостей щодо комплектування штату працівників відповідної чисельності та кваліфікації. Ця проблема має багатоаспектний характер і впливає на всі напрями діяльності органу. Недостатня чисельність персоналу призводить до перевантаження наявних працівни-

ків, що негативно позначається на якості виконання професійних обов'язків та ефективності розслідувань.

Фінансове забезпечення БЕБ характеризується системною недостатністю ресурсів для повноцінного виконання покладених функцій. Недостатній рівень видатків створює системні диспропорції між амбітними завданнями, визначеними в стратегічних документах, та реальними можливостями їх реалізації. Це призводить до формування своєрідного «розриву очікувань», коли декларовані цілі не підкріплюються адекватним ресурсним забезпеченням.

Недостатня політична підтримка ініціатив БЕБ та цілеспрямоване протиправне перешкоджання діяльності органу шляхом медійного тиску з метою дискредитації створюють несприятливе зовнішнє середовище для ефективного функціонування. Недотримання встановлених законом гарантій щодо незалежності БЕБ підриває фундаментальні принципи діяльності правоохоронного органу. Це особливо критично в контексті необхідності формування суспільної довіри до інституцій публічного управління.

Стратегічні документи БЕБ декларують важливість використання новітніх інформаційних технологій та ризик-орієнтованої аналітики, однак практичні заходи з реалізації цих пріоритетів потребують активізації. Критична ситуація з фінансуванням ІТ-розвитку унеможливорює формування сучасної технологічної платформи для аналітичної діяльності, що обмежує можливості БЕБ у ефективній обробці великих масивів даних, виявлення складних схем економічних злочинів та проведення предиктивної аналітики.

Аналіз документів БЕБ засвідчує визнання недотримання встановлених Законом України «Про Бюро економічної безпеки України» гарантій щодо незалежності та достатнього фінансового забезпечення. Така ситуація свідчить про системні проблеми у взаємодії БЕБ з іншими органами державної влади та недостатню ефективність механізмів адвокації власних потреб (перед Міністерством фінансів та Верховною Радою). Хоча це не пряма невідповідність законодавству з боку БЕБ, це є системною проблемою, яка перешкоджає виконанню функцій, визначених законодавством.

Недотримання законодавчих гарантій створює правовий вакуум та підриває легітимність діяльності БЕБ, що може призвести до оскарження його рішень та зниження ефективності правоохоронної діяльності в цілому.

Зі змісту стратегічних документів вбачаються також проблемні питання у зовнішній комунікації та взаємодії з громадськістю. В умовах медійного тиску з метою дискредитації ефективна та проактивна комунікація з суспільством та міжнародними партнерами є критично важливою для формування довіри та підтримки. Антикорупційна програма БЕБ зосереджується переважно на внутрішніх процесах, не приділяючи достатньої уваги формуванню «зовнішнього імунітету» через транспарентність діяльності та систематичну роботу з громадськістю. Це обмежує можливості БЕБ щодо мобілізації суспільної підтримки та формування позитивного іміджу як ефективного органу у боротьбі з корупцією.

Отже, можемо стверджувати, що проблеми БЕБ охоплюють різні аспекти інституційної спроможності від кадрового та фінансового забезпечення до законодавчого регулювання та зовнішнього середовища функціонування. Існує значна невідповідність між амбітними стратегічними цілями та реальними можливостями їх досягнення через обмеженість ресурсів та неадекватність операційних механізмів.

Переважання процесуальних показників над результативними створює ризики формального виконання антикорупційних заходів без досягнення реального ефекту. Нестача фінансування ІТ-розвитку унеможливорює формування сучасної технологічної платформи для ефективної аналітичної діяльності. Недотримання законодавчих гарантій незалежності та недостатня захищеність від зовнішнього тиску підривають фундаментальні принципи діяльності правоохоронного органу.

Посилення інституційної спроможності БЕБ потребує комплексних законодавчих та інституційних реформ. Необхідним є внесення змін до Закону України «Про Бюро економічної безпеки України» з метою законодавчого закріплення посилення гарантій незалежності, включаючи механізми захисту від політичного та медійного тиску. Доцільно звернути увагу на запровадження формування окремого бюджетного фонду для фінансування технологічного розвитку БЕБ, включаючи розробку та впровадження автоматизованих інформаційних систем.

У сфері кадрової політики та управління людськими ресурсами варто розглянути можливість запровадження диференційованої системи оплати праці, що враховує специфіку та складність завдань у сфері економічної безпеки та забезпечує конкурентоспроможність на ринку праці. Заслу-

говують на увагу створення комплексної системи підвищення кваліфікації та професійного розвитку працівників БЕБ, включаючи міжнародні стажування та сертифікаційні програми, а також, розробка система нематеріальних стимулів, включаючи кар'єрні перспективи, соціальні гарантії та можливості професійної самореалізації.

Технологічна модернізація передбачає розробку та впровадження комплексної ІТ-платформи для обробки великих масивів даних, проведення предиктивної аналітики та автоматизації рутинних процесів. Доцільним є впровадження технологій машинного навчання для виявлення аномальних фінансових операцій та складних схем економічних злочинів. Критично важливим є створення надійної системи кібербезпеки для захисту конфіденційної інформації та забезпечення стабільного функціонування інформаційних систем.

Удосконалення системи оцінювання ефективності потребує розробки системи ключових показників ефективності (КПІ), що фокусуються на реальних результатах антикорупційної діяльності, а не на процедурах. Вартим уваги є запровадження практики щорічного перегляду стратегічних документів на основі результатів оцінки ефективності та зміни зовнішнього середовища.

Важливим фактором є розробка комплексної стратегії, що включає регулярне інформування громадськості про діяльність БЕБ, досягнення та виклики, використання сучасних цифрових платформ та соціальних мереж для забезпечення ефективної комунікації з різними цільовими аудиторіями.

Реалізація запропонованих заходів потребує комплексного підходу та координації зусиль різних гілок влади, громадянського суспільства та міжнародних партнерів. Лише системне вирішення ідентифікованих проблем дозволить БЕБ України повною мірою реалізувати свій потенціал як інструменту забезпечення економічної безпеки держави та ефективного органу у боротьбі з корупцією.

Слід зазначити, що представлені висновки та пропозиції мають переважно концептуальний характер і окреслюють загальні напрями вдосконалення інституційної спроможності БЕБ України, проте не конкретизують детальні механізми реалізації та послідовність практичних кроків. Водночас, вони визначають перспективні напрями для подальших наукових розвідок, які мають зосередитися на розробці конкретних методик, інструментів та покрокових алгоритмів імплементації запропонованих рішень у прак-

тичну діяльність БЕБ України. Такий підхід дозволить забезпечити трансформацію теоретичних рекомендацій у практично застосовні інструменти підвищення інституційної спроможності державного органу.

Висновки. Інституційна спроможність Бюро економічної безпеки України у протидії корупції перебуває під значним впливом системних викликів, що охоплюють кадрову, ресурсну та управлінську сфери. Наявний дисонанс між амбітними стратегічними цілями, закріпленими у Стратегії інституційного розвитку БЕБ, та обмеженістю операційних механізмів та ресурсів, зокрема кадровий дефіцит, системна недостатність фінансування, переважання процесуальних показників над результативними, створює ризики формального виконання антикорупційних заходів без досягнення реального ефекту. Крім того, недотримання законодавчих гарантій незалежності та недостатня захищеність від зовнішнього тиску підривають фундаментальні принципи діяльності правоохоронного органу, обмежуючи можливості БЕБ повноцінно реалізовувати свій потенціал як інструменту забезпечення економічної без-

пеки держави та ефективного органу у боротьбі з корупцією.

Для посилення інституційної спроможності БЕБ необхідні комплексні законодавчі та інституційні реформи, що включають внесення змін до Закону України «Про Бюро економічної безпеки України» для закріплення посиленних гарантій незалежності та фінансової автономії. Ключовими напрямками є оптимізація кадрової політики через впровадження диференційованої системи оплати праці та створення комплексної системи підвищення кваліфікації. Технологічна модернізація, зокрема розробка ІТ-платформи для аналітики та впровадження машинного навчання, є критично важливою для ефективної протидії економічним злочинам. Удосконалення системи оцінювання ефективності з фокусом на ключових показниках результативності (KPI) та розробка проактивної комунікаційної стратегії з громадськістю забезпечать прозорість та суспільну довіру. Реалізація цих заходів потребує комплексного підходу та координації зусиль усіх зацікавлених сторін для трансформації теоретичних рекомендацій у практично застосовні інструменти.

Список літератури:

1. Тундаєв С.М. Поняття та сутність інституційної спроможності правоохоронних органів України щодо протидії діяльності злочинних спільнот та осіб, що перебувають у статусі підвищеного злочинного впливу. *Юридичний науковий електронний журнал*, № 11/2022. С. 684-689. URL: http://lsej.org.ua/11_2022/166.pdf
2. Рось О. Поняття та сутність нормативно- правового забезпечення інституційної спроможності представницьких органів місцевого самоврядування. *Інвестиції: практика та досвід*. 2019. № 18. С. 97–100. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/18_2019/19.pdf
3. Дмитренко О. А. Інституційна спроможність неурядового сектору в Україні : дис. ... докт. філософії : 052 / Ін-т політ. і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. КУРАСА НАН України. Київ, 2022. 208 с. URL: <https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2022/07/Dissertation-Dmytrenko.pdf>
4. Баштанник О. В. Інституціональна/інституційна спроможність інститутів політичної системи як аналітична категорія та функціональний аспект публічного управління. *Держава та регіони*, № 2, 2023. С. 83–88. URL: http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/2_2023/15.pdf
5. Захаров Т. Переосмислення концепту «інституційна спроможність»: Євроінтеграційний аспект. *Вісник Львівського університету*, № 55, 2024. С. 292–299. URL: http://fps-visnyk.lnu.lviv.ua/archive/55_2024/37.pdf
6. Купіна Л.Ф. Інституційна спроможність влади у визнанні базових цінностей ЄС: виклики сьогодення. *Правова парадигма відновлення України: проблеми та перспективи*: [Матеріали XIV Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, Національний авіаційний університет, 23 лютого 2024 р.]. С. 82–85. URL: <https://er.nau.edu.ua/items/e35588ac-3827-43db-a465-a4064f7f8c07>
7. Наказ Бюро економічної безпеки України від 01.01.2024 р. № 1 «Про затвердження Стратегії інституційного розвитку Бюро економічної безпеки України до 2027 року». URL: <https://esbu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennia-strategii-institutsiino-rozvytku-biuro-ekonomichnoi-bezpeky-ukrainy-do-2027-roku> (дата звернення: 02.07.2025)
8. Наказ Бюро економічної безпеки України від 27 грудня 2024 р. № 223 «Про затвердження Антикорупційної програми Бюро економічної безпеки України на 2025–2027 роки». URL: <https://surl.lu/uiorth> (дата звернення: 02.07.2025)

Zhurylo S. S. INSTITUTIONAL CAPACITY OF THE ECONOMIC SECURITY BUREAU OF UKRAINE IN ANTI-CORRUPTION EFFORTS: CHALLENGES OF HUMAN RESOURCES AND RESOURCE PROVISION IN THE CONTEXT OF PUBLIC ADMINISTRATION

The article examines the concept of institutional capacity, which acquires particular significance in the context of the functioning of specialized law enforcement agencies, notably the Bureau of Economic Security of Ukraine, which confronts challenges of personnel deficit, insufficient funding, limited technological modernization capabilities, and external pressure, creating a disproportion between strategic plans and actual capacities for their implementation.

Research Objective. The study aims to conduct a comprehensive analysis of the institutional capacity of Ukraine's Bureau of Economic Security in combating corruption, identify and systematize key challenges in personnel and resource provision within the public administration context, and develop scientifically grounded recommendations for enhancing anti-corruption effectiveness.

Research Methods. The methodology encompasses theoretical analysis of the institutional capacity concept, comparative analysis of strategic documents of Ukraine's Bureau of Economic Security, examination of the regulatory and legal framework, and systematization of existing operational challenges faced by the agency.

Principal Findings. The research establishes the multidimensional interpretation of institutional capacity as a synthetic property that integrates normative-legal, organizational-structural, and resource components. The study reveals a dissonance between the ambitious strategic objectives of Ukraine's Bureau of Economic Security and the limitations of operational mechanisms, predominance of procedural indicators over performance outcomes, non-compliance with legislative guarantees of independence, and insufficient protection from external pressure.

Conclusions and Practical Implications. Strengthening the institutional capacity of Ukraine's Bureau of Economic Security requires comprehensive legislative and institutional reforms, including amendments to the relevant legislation to establish independence guarantees, optimization of personnel policy, technological modernization, improvement of efficiency evaluation systems, and development of a proactive communication strategy. This research establishes a conceptual foundation for further scholarly investigations aimed at developing specific methodologies and instruments for enhancing the institutional capacity of state agencies, including Ukraine's Bureau of Economic Security.

Key words: *Economic security bureau of Ukraine, institutional capacity, anti-corruption, public administration, human resource provision, financial provision, digitalization, economic security, corruption risks.*